

XIX

На вечерното парти в многобройни помещения се блъскаше шарено множество от гости от всички краища на цивилизацията на времевиците, различни както по облеклото, така и по външността.

Много интересна компания, измърмори Прот, докато разглеждаше. И помещенията също бяха интересни и доста обширни. На пръв поглед, бяха изградени само от художествени скулптури с разноцветни декоративни храсти край колоните. В тях продължаваха малки езерца от парка. Изобщо нямаше истински стени, защото и навън беше приятно топло.

Зей отведе Прот до своите приятели и познати, представи ги и въведе Прот в кратки разговори с тях. А след известно време Зей се приближи до Прот:

– *Елате, ще ви покажа нещо интересно!*

Разходиха се до композиция от разни скулптури и гравюри, дълга няколко десетки метра и може би два метра висока.

– *Вижте тази наша забележителност!* – върху повърхността на първата скулптура от тази композиция се изреждаха множество различни символи. Прот с интерес разгледа различните детайли.

– Символизират еволюцията на цивилизацията, нали? – опита се да отгатне той.

– *Така е, отгатнахте. Със символите сме обхванали еволюцията, от нашето възникване до наши дни. Вижте тази скулптура, представлява вълшебник до ковчеже, от което с вълшебство ви изважда който и да е предмет.*

Прот се усмихна:

– Може би действа въз основата на лепене на микроскопични частици?

– *Познавате ли това?*

– Това ковчеже, значи, символизира фабрика за хипно изработка на различни предмети по желание. И ние имаме такива фабрики. Всичко – от облекло до летателни апарати – можете да получите от тях.

– *Да, да – с любезна покровителствена усмивка кимна Зей. – Само висока степен на технологично развитие осигурява изграждането на такива фабрички. Може би искате миниатюра на вашия кораб?* – подхвърли той сякаш между другото и, без да чака отговор, изрече поръчка. Скулптурката, изобразяваща вълшебник, духна в ковчежето облак прах, от който пред техните очи се появи миниатюра на космическия кораб на Прот.

– *Заповядайте! Разгледайте я!* – Зей я подаде на Прот. – *Можете да проверите достоверността на снимката.*

– Добре направено! – Прот не намери никаква разлика.

– *Вижте вътрешността! Обърнете!* – каза му Зей.

Прот обърна миниатюрата, като се показва долната част от прозрачен материал. Можеше да се види цялата вътрешност. Безспорно, всичко беше много точно преснето от оригинала. «Хм!» – измърмори той изненадано. Значи, имат вече снимка и на вътрешното пространство на техния кораб! Обаче не спомена мисълта си.

– Да, интересна техника – каза той и постави миниатюрата обратно в ковчежето на вълшебника. След това се спря, погледна към края на композицията върху

еволюционното пано и попита: – А за какво говорят последните символи?

– *Ха, много открития имахме през последните години. Сред тях също е и удвоителят.*

– Удвоител? – леко провлачи Прот.

Зей се усмихна на очакваната реакция.

– *Да, този уред за миг изработва копие на живи същества.*

Прот набръчка чело. Какво в този уред би могло да бъде толкова важно, както можеше да се усети от оттенъка в гласа на Зей?

– И ние можем да направим доста достоверни двойници. Клонирането ни е познато вече доста време.

– *Да, де, ама това е нещо съвсем друго.*

– Удвояването не би представлявало голямо затруднение за нас. Доста опит имаме с клонирането.

– *И ние отначало мислехме така* – Зей го гледаше без обичайната самонадеяност на представител на по-развита цивилизация. В гласа му можеше да се усети дори малко горчивина, притаен гняв и безсилие.

– В технологично отношение със сигурност това е голямо достижение – Прот поиска да се задържи на тази тема. – Адски много знания са необходими за изработване на такъв удвоител. Върховете на науката, както биха казали много хора, нали?

– *Е, виждате, добре се разбираме ние двамата. Вашите разсъждения са ми разбираеми.*

– Радвам се – отговори Прот.

Зей продължи:

– *Сили, представляващи ужасна заплаха, се освободиха, след като решихме научните проблеми, и ни поставиха пред сериозни проблеми.*

Прот го слушаше с въпросително изражение.

– Трябва да разговаряме за това. Не сега, някой друг път. Нека по-добре да се върнем към символите. Разкриват ви нашия път на развитие. Тук, до вълшебника, тези символи тук, може би сам ще ги разгадаете?

– ОК – Прот се приближи до показаните символи. Не можа да ги разбере, поне не веднага. Трябваше му малко повече време. Можеше да попита Зей, защото беше приятен събеседник, а също така му се и усмихваше, макар и малко подигравателно. Предпочете да се задълбочи в решаването.

В това време се приближи един времевик с твърди черти на лицето. По първите впечатления имаше вид на твърд, решителен мъж, а след няколко изречени думи Прот забеляза знаци на безпокойство. Нерешително пристъпваше от крак на крак, докато Зей не му даде знак свободно да говори.

– В зоната Ликс губим.

Прот погледна Зей. По реакцията му можа да долови изключителното значение на съобщението. Сигурно се отнасяше до онази прихваната информация при кацането им на планетата. Обаче какво могат да губят? Съдейки по всичко, явно става дума за военна ситуация. И при най-добро желание не можеше да си представи нещо друго.

– Значи, започнаха – измърмори веднага след това Зей. От лицето му изчезна цялата му жизнерадост.

– В близките зони се обезпокоиха! – продължи куриерът.

– Да, да , разбира се – Зей прие тази информация безучастно, с едва забележимо кимване. *– Съвсем разбираема последица.*

– Свикан е парламентът. Изпратиха ме да ви

взема – каза куриерът.

– Да, да – Зей се обърна към Прот. – Скоро ще ви посетя. Още много неща ще ви обясня.

И домакинът на Прот си взе довиждане.

* * *

Защо не каже направо, питаше се Прот. Всичко сочи начало на война. Обърна се назад към скулптурата на еволюцията и се загледа в символите. Прекалено сложно са подредени, беше принуден да констатира. Обаче още преди напълно да се задълбочи в посланието на символите, чу зад себе си глас.

– *Затруднение ли имате с разбирането на символите?*

Прот се обърна и видя времевика, изрекъл острите думи при тяхното пристигане в цивилизацията на времевиците. Това беше онзи «Мишелов», за когото доста се говореше в прихванатата информация.

– Още не съм успял съвсем да ги разгледам – отвърна той.

– *Не сте ли?* – Мишеловът го погледна, високомерно убеден в очаквания отговор и се засмя с неприкрито презрение. По цялото му лице се разля удоволствие от затруднението на Прот с разбирането на символите.

– Защо според вас би трябвало да имам затруднение? – със запазено спокойствие и с поглед, леко втрещен от притаен гняв, попита Прот.

Обаче времевикът отговори още по-надменно:

– *Може би нещо показва това* – и по лицето му, за миг станало сериозно, отново се разля самодоволна, по мнението на Прот някак си малоумна, победоносна

усмивка.

Прот неволно се сепна. Подозрението му за замесеността на Мишелова в тайното вкарване на шифрован код за развиване на супер тихони в планетарния компютър все повече се затвърди. Обърна се към детайла на релефа на еволюцията. Точно в момента на разгадаване на тези детайли го хвана този Мишелов. Пред очите му се появяваше презрителната победоносна усмивка. Сякаш в тези детайли имаше нещо важно. Онзи смях не беше престорен, но и победоносният блясък в очите му трябва да имаше някакво основание. Пред Прот за миг се свали воалът от прикритата опасност от непосредствени враждебни действия с тази гигантска цивилизация. В междупланетните холоемисии, които успяха да прихванат, често се споменаваеше този Мишелов. Доста важна личност трябва да е. Някои времевици, при споменаване на името му, видимо се обезпокоиха, особено при споменаването на някакво сдружение или движение, наречено «Мишелови». Вероятно на него. Може би? Доколкото самият той не се е кръстил на това движение. Все повече мисли прииждаха в главата на Прот. Ако трябва с оръжие да си извоюват връщането на Земята, което би се случило съвсем лесно, като се има пред вид по-големия брой времевици с характера на Мишелова, ще трябва да намери някакъв успешен начин за противопоставяне на тази по-високо развита цивилизация. Къде са слаби, как да им се измъкнат?

Връхлитането на мисли в крайно напрегнатия ум на Прот спря. В гърдите си почувства пораждаше на бясна съпротива на преследвано животно, което спира и предизвикателно обръща глава.

Внимателно се вгледа в символите. В тях може би се крие дори описание на вирусните кодове, тяхното

въвеждане, тайното им промъкване за овладяване на тихоните и по този начин за овладяване на цялостното функциониране на планетарния компютър, всичките му потребители, а чрез тях после...

Прот се съсредоточи върху търсенето на връзки между символите. Тук бяха дадени знания за изграждане на възловите точки на отделните връзки.

Вмъкването на няколко такива възлови точки вече би предизвикало пълно преобразяване на тихоните... Да, ето, това е... леко му проблесна възможно решение. Следеше символите. Пред него започнаха хармонично да се съгласуват и да се допълват, подробностите се сляха в смислова цялост. Схвана тяхното послание. Победоносно чувство изпълни гърдите му, въпреки че, разбира се, ни най-малко не го показва външно.

Със спокойствието на наблюдател на творби на изкуството, Прот, с няколко движения на ръцете, представи връзките, изразеното със символи послание за тайното вкарване на вирусна информация.

– За това ли мислехте? – попита той, намеквайки за забележката относно разбирането на символите.

Мишеловът го стрелна с бесен поглед, но миг след това вече се усмихваше, макар и малко по-малко самонадеяно. Поне Прот имаше такова усещане. Хвана го натясно. Доста голяма вероятност имаше, че го е хванал.

– *Преди малко разговарях с вашите приятели* – Мишеловът промени темата.

– А, така ли? – Прот го изгледа с оценяващ поглед. Значи, не се интересуваше вече от символите върху еволюционното пано. ОК. Може би наистина беше достатъчно. – Къде?

Мишеловът с леко повдигане на ръката показва към конусовидния павилион:

– *Връщам се там. Може да дойдете с мен.*

* * *

Вече прекалено оживената глъчка предизвика тягостно усещане у Прот, а разгорещените лица на малко необичайните времевици с агресивния си смях и прекалено спонтанното си веселие, му бяха някак си неприятни.

– Хей, Прот – извика Тилън. – Виж тези времевици. Същинска циркаджийска компания, а?

Прот бързо погледна Мишелова, за миг се замисли над хладния му остър поглед, който беше вперил пред себе си, и се приближи до Тилън.

– Какво става?

– Ха, тук е някаква необикновено шарена компания от времевици. Представят се за членове на «Бързите ездачи», някаква особена група с основен принцип да се живее интересен приключенски живот – Тилън весело се засмя. – Изобщо не ми е чуждо тяхното мислене. Добре си допаднахме. Дори ни поканиха на своята планета в зоната Ликс.

Прот кимна с одобрение за такива познанства и се придвижи напред към Шена и Рац. Отправи оценяващ поглед към техния оживен разговор с малка групичка времевици, огледа се наоколо по залата и възнамеряваше да продължи напред, когато в съзнанието му проблесна: именно за тази зона говореше преди малко Зей. Там току-що се е стигнало до някакво напрежение или нещо такова. Там ги канят. Защо...

– Хей, Прот! – Мими се приближаваше към него, ръка в ръка с един добре сложен времевик. – Тези времевици са възхитени от нашия интерес към тях.

Непринудено погледна своя придружител. Той, праметнал ръка през рамото ѝ, весело кимаше и със силния си смях насърчаваше несериозната ѝ игривост.

«Защо, по дяволите, искат да ни закарат на тази планета?» – замисли се Прот. Нещо крият. И то в момент на нараснало напрежение на нея. Като се има пред вид лицето на Зей, внезапно станало сериозно при съобщението на куриера, тук трябва да се крие нещо сериозно. Вероятно опасно. Дума да не става, там не отиват. Отново се съсредоточи върху приятеля на Мими. Скришом погледна за кратко лицето му и това потвърди подозрението му. Поведението на Мими като на несериозно, глупаво и самовлюбено момиче, до този момент не беше толкова важно за него. Обаче този времевик съвсем я беше подчинил на себе си. Така лесно му се оставяше, че смехът му вече ставаше направо обидно самоуверен.

– За съжаление ще трябва да отложим посещението – Прот хладно прекъсна това странно забавление и след обидения поглед на придружителя на Мими, обясни още: – Вашата планета със сигурност е много интересна. Хубаво ще ни бъде там, защото с удоволствие се веселим. Обаче сега нямаме време за забавления.

След това откровено или, по-точно казано, съвсем по маниерите на тази група времевици, се усмихна с примес на дяволито веселие. Подражаваше им.

Отстрани се приближи Мишеловът.

– *Исключителна планета. Прескачането до нея няма да бъде само забавно за вас – каза той, – а може би също и полезно. Защото търсите вашите липсващи кораби, нали?*

Прот внимателно слушаше. Разбира се, това би трябвало да ги интересува и то ги интересува... каквото и да било, отнасящо се до изгубените кораби, вече би

трябвало да бъде достатъчен повод за посещение на тази планета... обаче не с тази компания. Не, не с тях.

– Благодаря за съвета. Разбира се, че ще се обадим там веднага, щом уредим някои важни дреболии.

– *Какво е толкова спешно?* – Мишеловът и двамата времевици до него го погледнаха с приятелско любовитство.

Обаче тяхната самоувереност с иронично подсмиване разпали в Прот притаен бяс.

– Много неща! Има много неясноти. Една от тях се отнася до нашия разговор за еволюционното пано – Прот с твърд проницателен поглед следеше всяка промяна в изражението върху лицето на Мишелова.

– *Не бих могъл да се похваля с пълно разбиране на вашата параноя* – отвърна Мишеловът и с неразбираем говор се обърна към времевика на Мими, като след няколко думи се отдалечи.